

Oorlogsvrijwillier

Het artikel van ds Johan M. Snoek heeft bij mij gevoelens opgeroepen, die mij noodzaken van mij af te schrijven. Niet omdat ik het met de stelling dat helpen in nood een opdracht is, oneens zou zijn maar omdat hij naar mijn mening de spiegel van uitvluchten, excuses en drogredenen toch wel wat te gemakkelijk voorhoudt. Dit geldt met name voor hen die als oorlogsvrijwilliger naar Indonesië zijn geweest. Deze spiegel krijgt een extra accent omdat het woord oorlogsvrijwilliger vet werd afgedrukt.

Veel van de oorlogsvrijwilligers hebben de bezettingsjaren min of meer in verzet doorgebracht en naar Indië gaan was voor hen een heel bewuste keuze. Er waren jappen-kampen, er was de bersiap-periode en een gezagsvacuüm. Voor hen die deze keuze maaken en die wat hun carrièremogelijkheden al een achterstand hadden opgelopen in de oorlog, betekende het dat zij een vergroting van die achterstand van minder belang achtten, dan het doel van hun keuze. Hier dus juist geen uitvluchten, excuses of drogredenen.

Natuurlijk hadden we als volk na de bevrijding onvoldoende in de gaten dat het vrijheidsverlangen van het Indonesische volk juist door de Japanse bezetting veel sterker leefde dan wij toen beseften en dat we daardoor politiek gezien foute beslissingen hebben genomen. Maar je kunt daar de oorlogsvrijwilligers niet op deze manier bij betrekken.

Ook de huidige geschiedenis kent vele tweesprongen. Als Amnesty-lid hebben we jaren voor een Palestijn geschreven die getrouwd was met zijn Joodse advocate. Wij weten dus iets af van het onbrecht dat het Palestijnse volk wordt aangedaan. Maar er is ook het verhaal van Israël. Kan ik kiezen? En als ik kies, gebruik ik dan een drogreden? En onze jongens en meisjes die naar Irak en Afghanistan zijn? Spiegel voorhouden of meebidden? Of moeten we dan bij het parlement zijn?

Deze vragen maken me voorzichtig de spiegel te hanteren, zeker voor een ander.

J. W. Obbink, Bennekom